

1892-04-06

AFSENDER

Christine Mackie

MODTAGER

Laura Warberg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen optræder på brevet

Generel kommentar:

Christine Mackie, f. Warberg, og Leonard Holst fik i marts 1892 en datter, som var født udenfor ægteskabet. Barnet blev bortadopteret. Forældrene blev ikke gift.

Christine boede hos Fru Hansen i dagene før og efter indlæggelsen på Fødsels- og Pleiestiftelsen. Det vides ikke, hvad Leonard Holsts mor hed.

Omtalte personer:

Ellen Agnete Amstrup
- Frost

- Hansen, Frøken 2

Leonard Holst

Alhed Larsen

- Nyholm

Asger Stadfeldt

Arkivplacering:

Warberg Kerteminde egns- og
Byhistoriske Arkiv BB 1370

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Testamentarisk gave til Østfyns
Museer fra Laura Warberg Petersen

DOKUMENTINDHOLD

Christine er blevet udskrevet fra Fødsels- og Pleiestiftelsen og er nu hos Fru Hansen. Professor Stadfeldt har sagt, at Christine skal holde sig helt i ro, og det irriterer hende, for hun vil gerne ud i det gode vejr. Christine er træt, og hun har smerter ved afføring. Hendes figur er den samme som før fødslen.

Christine er lettet over, at forlovelsen er brudt, så hun ikke længere skal forstille sig. Ægteskabet ville ikke være blevet vellykket. Leonard Holst er ked af det, men han kommer sig nok hurtigt over det.

Alhed og Christine skal på Fødselsstiftelsen og se pigen.

TRANSSKRIFTION

Onsdag 6/4 – 92.

Kæreste Mor!

Endelig i Mandags fik jeg så under mange Omsvøb Lov til at komme ud fra Stiftelsen; Lørdag var jeg oppe at få Sengen redt, Søndag kom jeg i Tøjet, men kunde kun være oppe en Times Tid, så krøb jeg i Seng igjen. Mandag var den 14de Dag, altså havde jeg ikke betalt for den, men jeg gik over til at blive fritliggende den Dag; ved Middagstid kom Fru Hansen og hentede mig. Lige inden var jeg på Ammestuen, den lille Pige trives så udmærket og er aldeles yndig, jeg vilde ønske, du kunde se hende nu, mens hun er lille; de siger, det er sådan en rar Pige, hun har til Amme, og i det hele bliver Børnene derinde passede saa godt, som det kan tænkes; de fleste Ammer har jo deres eget Barn også, men Frk. Frost siger, at de tit kommer til at holde næsten mest af det fremmede, de sætter en Ære i at få dem til at trives; Plejen, de kommer i, er også udmærket, og to Gange om Ugen blive der set til dem.

Ved Stuegangen i Mandags pålagde Prof. Stadfeldt mig mange Gange og meget strængt at være forsigtig, når jeg kom ud; "De har jo været syg i Barselsengen," sagde han, "så De må passe på!" Så snart jeg mærkede Smærter eller Ildebefindende skulde jeg lade hente Læge, jeg måtte ikke være meget oven Senge og skulde ellers mest ligge på en Sofa; tænk, i 14 Dage måtte jeg ikke gå ud! Det var jeg meget ked af, jeg havde tænkt mig at være i Århus i Påsken, jeg syntes, det var skrækkeligt at skulde sidde her muret inde mutters ene alle de her Helligdage; men det kan nu ikke blive anderledes. For Resten har jeg det udmærket godt, hvad Befindendet angår, men Kræfter mangler jeg totalt, jeg må sætte mig og hvile mig hvert Minut, når jeg klæder mig på og puste, og jeg kan så knap rejse mig igen, det er helt underligt at være så mat, men Kræfterne kommer jo nok, når jeg ellers er rask, det var jo også en meget

anstrengende Omgang derinde. Jeg ligger på Sofaen om Dagen, står op ca 11 og tidlig i Seng; jeg får et blødkogt Æg til Frokost og et Glas Portvin – Alhed kom med en Flaske den Aften, vi kørte derind - og vi lever jo i det hele taget meget kraftigt.

Maven er det værste for mig, den er meget fast, det er en ren Kval, når jeg skal have Åbning, for så revner jeg og bløder. – Riften gik jo næsten til Endetarmen – men nu tør jeg på ingen Måde mere, i Dag var det skrækkeligt, nu vil jeg tage Olje hver Dag, til jeg er fuldstændig lægt. Fru Hansen er meget omhyggelig og forsigtig og hjælper mig med alt muligt, jeg har nu fået et udmærket Mavebælte på, du behøver ikke være bange for min Figur, jeg har slet ingen Mave. I Søndags Aftes var Leonard inde hos mig en Times Tid, det var trist at sige Farvel, men han holder sig så beundringsværdig tappert, at det kunde have været meget værre for os begge to. Jeg kunde ikke få mig til at give han Håb om, at det skulde blive godt igen, jeg ved jo, det vil være det samme som en Løgn, og tænk nu, hvis han gav sig til at leve på det Håb i Steden for at prøve at glemme! Det var dog at narre ham på den værste Måde jeg kunde. Da han talte om, at du fortrød, I havde fået Forlovelsen hævet, sagde jeg, at det mente jeg ikke havde det mindste at sige, skulde det blive godt, så blev det jo enten Folk trode dit eller dat. Og det er rigtignok min mening, at I andre ikke har gjort det fjærneste til eller fra der, det var jo mig, der brød Forholdet, da jeg skrev, at jeg ikke længere havde Kærlighed til ham – så er der jo et Brud, hvadenten andre Mennesker ved det eller ikke. Nej, du må tro, jeg er glad over, at det blev sådan, det var jo grusomt – især nu – at skulle blive ved at ["at" overstreget] overfor andre lyve en Begejstring, kan du ikke tænke dig, at alene det hele Tiden har været modbydeligt? Og tro mig, Leonard falder snart i Ro, han er nu en Gang af dem, der strax tager voldsomt på alt – det kender jeg jo så godt fra mindre Ting – og så hurtigt finder sig til rette; jeg tror, han er en af de "svagere Naturer, der "giver sig hen til Sorgen, viljeløst som man "giver sig en Sygdom i Vold; og som en "Sygdom gennemtrænger Sorgen dem, "drikker sig ind i deres inderste Væsen "og bliver til ét med dem, omformes "i dem i en langsom Kamp og taber "sig så i dem i en fuld Helbredelse."

Fra Fru Nyholm havde jeg et yndigt Brev forleden, hun skrev, at hun havde næsten Sympati med hævdede Forlovelser. "Tak De Vorherre, at De i Tide har opdaget, at De ikke passede, De ved ikke, hvilke Misforståelser og Ulykker, der siden kunne være kommen!" skrev hun.

Torsdag. Alle andre – også hans Mor – mener jo dog også, det er forkert at gifte sig med én, som man føler, man ikke passer til; og jeg har mange gange tænkt på, at det er mig uforståeligt, hvor netop du, der holder så

meget af Leonard, kan ønske at få ham gift med mig! Kan du dog ikke tænke dig, hvilket Liv det måtte blive! Han vilde jo være så fuldstændig i Lommen på sin Kone, at det var Synd og Skam – og når der så endda er gensidig Kærlighed, så er det vel ikke så forfærdeligt at stå under Tøffelen. Han vil ikke korrespondere med mig endnu, det er vist nok klogt; vi blev enige om, at nu skulde vi se, hvor snart han kunde skrive til mig. Jeg havde et rart Brev fra Svigermoder, mens jeg lå derinde.

I Dag er jeg meget mindre træt, end jeg var igår, det går nok hurtig med at komme til Kræfter, når jeg først begynder. Jeg skal hilse dig fra Fru Hansen; hun kom lige nu hjem med en Buket Violer til mig, hun er mageløs sød imod mig. I Dag har jeg min sorte Kjole på, jeg var nysgerrig efter at se, hvordan min Figur så ud, den er akkurat som ellers, jeg synes næsten, jeg snarere er mere slank end før, og jeg har ikke Spor af Mave, så det behøves du ikke at være bange for. I Dag er det så Alheds Fødselsdag, jeg tænker, hun kommer og lader sig gratulere, de har jo ellers forfærdeligt travlt med deres Flytning i disse Dage.

Når den er i orden, har jeg og Alhed bestemt, at vi en Aften skal køre i Droschke ind til Plejestiftelsen og se til den lille Pige; det er ikke det mindste risikerligt, man ser ikke en Sjæl andre end Frk. Frost, som bærer hende ind i Modtagelsesværelset. - Å, hvor jeg længes efter at blive fri, det er næsten ikke til at holde ud at se på det dejlige Solskin og ikke turde så meget som stikke Hovedet ud af Vinduet!

Nu Farvel for denne Gang og mange tusende Hilsner til jer begge to fra
Jeres

Basse.

Onsdag d. 6/4 - 92.

Kærest Mor!

Endelig i Mandag fik jeg så under Uaage
Densøgs Lov til at komme ind på
Skibet. Lørdag var jeg oppe at få
Lønnen redt, Søndag kom jeg i Tøjte, men
kunne ikke være oppe en times tid, så
krøb jeg i Løgn igen. Mandag var den
14de dag, altså havde jeg ikke betalt for
den, men jeg gik over til at blive fritlig-
gende den dag. Ved Middagstid kom
Frø Hansen og hentede mig. Lige inden
var jeg på Amnestien, den lille Pige
brives så indmærket og er allerede spunden.

J vilde ønske, du kunde se kunde mig,
men du er lille, de siger, det er så-
dan en rar Tjæ, du har til Amme,
og i det hele bliver børnene derinde
passede så godt, som det kan tænkes, de
fleste Ammer har jo deres egne børn
og ja, men Frk. Frost siger, at de lit
kommer til at holde væsten mest af
det fremme, de sætter en Ore i at
få dem til at trives; Nej, de kommer
i er også i vnderket, og to Gange om
Ugen bliver der set til dem.

Der Stuegænger i Mandags pålagde
Prof. Skadfeldt mig mange Gange og
meget strengt at være forsigtig, når
j kom ind, "de har jo været syge i Karol-
sen, sagde han, så de må passe på!"
Så snart j mærkede Svarter eller Gledbe-
findende skuld, j lade hurtigt løse, j
måtte ikke være meget oven Løse og
skuld, ellers mest ligge på en Sofa;
Sønd, i 14 dage måtte j ikke gå ind!

Det var j meget ked af, j havde
bøkt mig at kunne være i Aarhus
i Tæsket, j regner, det var skrækkeligt
at skulle sidde her uændet inde
mittens ene alle de Helligdage;
men det kan jo nu ikke blive
andenledes. For Resten har j det
iøvrigt godt, hvad Refinaend
angår, men Kræfter mangler j
lokalt, j må sætte mig og hvile hoved
Minut, når j klæder mig på og
puste, og j kan så huap rejse mig igen,
det er helt underligt at være så
uudt, men Kræfterne kommer jo
nok, når j ellers er rask, det var
jo også en meget anstrengende Pen-
gung derinde. J ligger på Sofaen om
Aften, står op ca 11 og tils i Seng;
j får et blodkøjt A, til Frokost og
et Glas Portvin - Altså kom med en
Flaske den Aften, vi højt derind - og
vi lever jo i det hele meget kraftigt.

BB1370

Maven er det værste for mig, den er meget
fast, det er en ren Kval, når j skal
have Alting, for så revner j og bløder,
- Risten gik jo næsten til Svachmann
men nu tør j på ingen Måde mere,
i dag var det skrækkeligt, nu vil j
sagt sig hvor dag, til j er fuldstandig
lagt. Fri Klamm er meget smuk og
glad og frisk og hjælper mig med
ald muligt, j har nu fået et indsyn
ket Marchalt på, du bekyr ikke
at være bange for min Figur, j har ildet

Ugen Mave. I Søndags Aften var Leonard inde
hos mig en times Tid det var bint af sine Tænder, men han
holdt sig så beundringværdig lægsomt, at det kunde have været meget
værdt for os begge to. I Kilde ikke få mig til at give ham Hånd om,
at det skulde blive godt igen, j ved jo, det vilde være det
samme som en Lige, og tænke nu hvis han Gør og til at
leve på det Hår i Kilde for at prøve at glemme! Med
var dog at være ham på den Vædet Måde j Kilde.
Da han kalte om, at du fortog, j havde fået

Forlovelsen hævet, sagde j, at det
ment j ikke havde det mindst ad
sig, skulde det blive godt, så blev det
jo enten folk trode det eller da. Og
det er rigtig nok min Mening, at

andre ikke har gjort det fjernest til
eller fra der, det var jo uvis, der bryd
forholdet, da j skrev, at j ikke længere
havde Hartighed til ham - så er der jo
et brud, tvadenten andre Mennesker
vet det eller ikke. Nej, du må tro,
j er glad over, at det blev sådan, det
var jo grusomt - men nu - at skulle
blive ved at overfor andre at lyve
en Begrebet, kan du ikke tænke
dig, at alene det hele Tiden har været
modbydeligt? Og jo uvis, Leonard kan
falan snart i ho, han er nu en
Gang af dem, der sner kager voldsomt
på alt - det kender j jo så godt fra minde
ting - og så hurtigt findes j til det;
j tror, han er af de, svagere Naturen, der
„giver sig hen til Sorgen, viljlynd som man
„giver sig en Sygdom i Vold, og som en
„Sygdom gennemtrænger Sorgen dem,
„drikker sig ind i deres inderste Væsen
„og bliver til et med dem, omformet

..i dem i en langsom Rømp og Sæber
"Å, så i dem i en fæls Helbredder."
Fra Fru Myrdens havde jeg et yndigt
Brev fortæller, hun skrev, at Lise havde
udeen Sjupak med hende forordene.
"Tak de forresten, at de i Tids har opdaget
at de ikke passede, de var ikke, Lise
Misforståelse og Ulykker, der siden
Kunde være kommet" skrev Lise.
Alle andre - også hans Mor - mener jo
dog også det er forkert at gifte sig med
en, som man føler, man ikke passer
til, og jeg har mange Gang tænkt på,
at det er mig uforskyldt, hvor uheldig
du, der holder på meget af Leonard,
han ganske at få ham gift med mig!
Kan du dog ikke tænke dig, hvilket Liv
det måtte blive! Kan ikke jo være
så fuldstændig i Lommen på sin Kone,
at det var Lynd og Mær - og når
der så ender en ganske Kærlighed, så
er det vel ikke så forskyldt at stå
Lise og Tyffelen. Kan vel ikke kompen-
dere med mig endnu, det er vist
klogt nok, vi blev enige om, at Lise
skulle se, hvor snart hun kunde
skrive til mig. Jeg havde et rart
Brev fra Højermanden, men jeg la derinde
Følger er jeg meget uendebrat, end
jeg var igår, det går nok hurtig med
at komme til Kjøbenhavn, når jeg først
begynder. Jeg skal hilse dig fra Fru
Kansen, hun kom lige nu lige
med en Kærlig Brev til mig, hun
er meget glad og glad mig. Følger
har jeg min sort Kjole på, jeg var
syg og efter at se, hvordan min
Tilværelse så ud, der er akkurat som
ellers, jeg synes ude, jeg svarer er
mere slank end før, og jeg har ikke
Spør af Mær, så det betyder du
ikke at være kære for. Følger er
det så Alhed og Lynd, jeg elsker,
Lise kommer og lader sig græde,

de har jo ellers forferdel; travlt med
deres Flyvning i disse Dage. BB 1370

Når den er i Orden, har Allet og
j bestemt, at vi en Aften skal koge
i Dronke ind til Plejerskibet og se
til den lille Tige; det er ikke det
mindste risikerligt, man ser ikke en
Sjal andre end Frk. Frost, som bærer
hende ind i Modtagelsesværelset. —

Å, vær j laugs efter at blive fri; det
er nok ikke til at holde ind at
se på det dejlige Solskin og ikke
hørde så meget som slippe Hovedet
ind af Vinduet!

Skil Farvel for denne Gang og
månge kære Hilsener til jer begge
so fra jeres

Dasse.